



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1190/2023
07.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Ћаловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда Чачку К. бр. 156/22 од 28.04.2023. године и Вишег суда у Чачку Кж1. бр. 126/23 од 05.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 07.11.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Ћаловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда Чачку К. бр. 156/22 од 28.04.2023. године и Вишег суда у Чачку Кж1. бр. 126/23 од 05.09.2023. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу, **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К. бр. 156/22 од 28.04.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 5. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 4 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и осуђен на новчану казну у износу од 60.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правоснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће исту заменити казном затвора и тако што ће за сваки започети 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан казне затвора. Истом пресудом одлучено је о

трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1.бр. 126/23 од 05.09.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Ивана Ћаловића а пресуда Основног суда у Чачку К.бр. 156/22 од 28.04.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Чаловић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку и суђење, али пред измењеним већем или исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Врховном јавном тужиоцу, Врховни суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, иако не нумерише, указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да су процесна правила кривичног поступка нарушена, а посебно одредба члана 94. ЗКП, обзиром да малолетном оштећеном нико није указао на законом дату могућност ослобађања од дужности сведочења, јер је саслушање оштећеног, уместо суду, поверено вештацима.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да малолетни оштећени ББ, у току поступка никад није испитан у својству сведока, односно није обављена доказна радња испитивање сведока.

Одредбом члана 94. ЗКП, на коју се бранилац позива, прописано је, која су то лица ослобођена од дужности сведочења, у току судског поступка.

Имајући у виду наведено, а превасходно чињеницу да малолетни оштећени ББ, никада није испитан у својству сведока, као доказне радње прописане одредбама ЗКП, то сходно томе није ни могла бити примењена одредба члана 94. ЗКП. Наиме, одредба

члана 94. ЗКП може бити примењена само, уколико се неко лице испитује као сведок, пред судом или органом поступка.

При томе, приликом обављања доказне радње –вештачење, вештак не испитује сведока, већ поступа по наредби о вештачењу (члан 118. ЗКП,) у циљу давања налаза и мишљења.

Стога Врховни суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног да су правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева за заштиту законитости указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенино стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, наводима у којима износи сопствену оцену доказа – вештачење Института за ментално здравље и то у погледу психичких и когнитивних способности малолетног оштећеног.

Поред изнетог, бранилац окривљеног указује и на повреду закона из члана 460. ЗКП, наводима да другостепени суд није ценио све жалбене разлоге, нити је у образложењу одлуке навео из којих разлога исте није ценио. Такође, овај бранилац нумерише и образлаже повреду закона из члана 451. став 2. и 3. ЗКП.

Међутим, повреде закона из члана 460, 451. став 2. и 3. ЗКП, као и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у напред наведеном делу, оценио као недозвољену.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева означава повреде закона из члана члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, а које повреде закона су, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном, преко браниоца. Међутим, у образложењу захтева, бранилац окривљеног не наводи у чему се конкретно састоје означене повреде закона.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева опредељење одређене повреде закона због које окривљени, преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек (члан 485. став 4. ЗКП) и образложење у чему се конкретно састоји повреда закона истакнута у захтеву.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, немају законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић